

[Skytte.]

kyndige medlemmer, ligesom det foreslås, at den midlertidige forhøjelse af vederlaget til nævninger gøres permanent. Til det sidste vil jeg gerne sige, at mig forekommer det urimeligt, som det har været før, at man vælger mennesker til det meget krævende arbejde at være nævning uden at give dem en rimelig betaling herfor. Det er ganske naturligt, at man nu lovfæster — man kan godt sige — et rimeligt vederlag for det arbejde.

Også med hensyn til godtgørelser til vidner og rejsegodtgørelser for syns- og skønsmand foretages der nu en ajourføring, hvis man da kan kalde det sådan; jeg finder i hvert tilfælde i lighed med andre ærede ordførere, at den godtgørelse, man byder vidner, også efter de nugældende regler er urimelig lav.

I det hele kan jeg sige, at vi er tilfredse med lovforslaget, som det foreligger, og vi vil gerne medvirke til en hurtig gennemførelse.

Aksel Larsen: De sagkyndige dommere har talt så meget om lovforslagets dommerparagraffer, at jeg tror, jeg kan forsvare at lade dem ligge. Derimod er jeg nødsaget til at tale en del om de paragraffer, som ikke vedrører dommere, jeg tænker på de paragraffer, som vedrører nævninger, vidner og syns- og skønsmand. I lang tid har vederlaget for at udføre disse samfundshverv været altfor ringe. En konsekvens heraf er, at man dels i praksis har gennemført en vis forhøjelse og dels vil lovfæste denne forhøjelse her. Mig forekommer det imidlertid, at man stadig ligger i underkanten, man ligger altfor lavt. I den foreslåede § 97 hedder det, at der tilkommer nævninger 16 kr. for hver dag og 16 kr. for hver nat, de i anledning af nævningehvervet holdes borte fra hjemmet. Det er sikkert rigtigt, at en mængde mennesker godt kan klare sig med dette. Man kan måske også sige, at hvis nævninger et helt døgn eller flere døgn er borte fra hjemmet og får 32 kr. pr. døgn, kan det gå, også hvis de holdes borte fra deres erhvervsarbejde og på den måde mister indtjeningsmuligheder, men hvis nævninger kun er een dag hjemmefra, men ikke een nat og får 16 kr. for at kvitte en dags almindelig arbejdsfortjeneste, er de meget dårligt stillet.

Hvis man tager en statistik over nævninger herhjemme, så vil man se, at den egentlige lønarbejderklasse er uforholdsmæssig slet repræsenteret. Det kan naturligvis skyldes fejl fra de folks side,

som har sammensat nævningegrundlisterne, men jeg tror nok, det i alt væsentligt skyldes, at når man i kommunerne sammensætter grundlisterne, så tager man hensyn til, at almindelige lønarbejdere ikke har råd til at være nævninger. Det er imidlertid udemokratisk, at der skal tages sådanne hensyn, og derfor må man give nævningerne et vederlag, så almindelige lønarbejdere har råd til at påtage sig hvervet. Man må erkende, at 16 kr. for at miste en dags arbejds løn er for lidt. Absolut minimum måtte i hvert fald være 50 pct. højere. Selvom forslaget skal gå hurtigt igennem, henstiller jeg alligevel, at man foretager en sådan forbedring af denne paragraf.

Hvad vidnernes vederlag angår, bliver det nu fastsat til 4 kr. for indtil 4 timer og derudover et tillæg af 2 kr. for hver påbegyndt periode af 2 timer. Det vil altså sige, at man vil give dem 1 kr. i timen. Jeg ved ikke, om der er nogen, som tror, at det kan hjælpe en arbejdsmand eller en smed eller en anden lønarbejder, at han kan få 1 kr. i timen for den tid, man skal bruge til at være vidne. I den sne- og isglatte periode for et par uger siden stod jeg ved et sporvognsstoppested i Borups Allé ude ved Københavns sporvejes skinneplads. Udenfor porten var en 4—5 arbejdere beskæftiget. Der findes jo et skiftespor der udenfor. Der kom kørende en bil i rasende fart inde fra byen, en fuldkommen utilladelig fart, og netop dér ved sporvognsstoppestedet torpederede den en anden bil. Der skete kun materiel skade, men skylden var så ganske ubetinget på den chaufførs side, som kom inde fra byen. Aldrig så snart var sammenstødet sket, før de fem arbejdere sagde til hinanden: lad os komme indenfor porten og få den lukket, for her bliver der tale om at være vidne, det har vi ikke råd til! Ja, jeg kan ikke angribe dem for deres ræsonnement, jeg erkender, at jeg blev heller ikke stående for at lade mig skrive op som vidne. Det var nu altså, fordi jeg skulle med sporvognen, skulle herind, jeg syntes, det var mere vigtigt, men jeg tror, at som det gik i dette tilfælde, går det i masser af tilfælde, at folk for enhver pris søger at undgå at blive vidne, fordi de ikke har råd til det. Jeg tillader mig derfor at henstille, når man nu beskæftiger sig med at revidere retsplejeloven, at man sætter en nogenlunde anstændig vidnegodtgørelse, og ved en nogenlunde anstændig vidnegodtgørelse forstår jeg absolut ikke et beløb, der ligger under den gennemsnitlige timefortjeneste for faglærte arbejdere.